

Arrest

nr. 195 541 van 24 november 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 20 november 2017 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 13 november 2017 de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van 13 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. JOUNDI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeker dient op 15 juli 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.
- 1.2. Op 16 januari 2013 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.
- 1.3. Op 25 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker, betekend op 31 januari 2013 (bijlage 13quinquies). Hiertegen wordt geen beroep ingediend.
- 1.4. Ook door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wordt de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd bij arrest nr. 105.289 van 19 juni 2013.
- 1.5. Op 25 juni 2013 neemt de gemachtigde een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), betekend op 1 juli 2013. Hiertegen wordt geen beroep ingediend.
- 1.6. Verzoeker dient op 29 november 2016 een tweede asielaanvraag in.
- 1.7. Deze aanvraag werd op 17 januari 2017 afgesloten met een weigering tot inoverwegingname door het CGVS. Hiertegen wordt geen beroep ingediend bij de Raad.
- 1.8. Op 26 januari 2017 neemt de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), betekend op 31 januari 2017, geldig 15 dagen. Een beroep is hangende bij de Raad gekend onder rolnummer 201.014.
- 1.9. Op 19 april 2017 biedt verzoeker zich met mevrouw N.K. aan bij de burgerlijke stand van de stad Antwerpen teneinde hun verklaring van wettelijke samenwoning te laten registreren in de bevolkingsregisters.
- 1.10. Op 16 augustus 2017 neemt de gemachtigde opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Een beroep is hangende bij de Raad gekend onder rolnummer 210.282.
- 1.11. Op 14 september 2017 weigert de ambtenaar van burgerlijke stand deze verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.
- 1.12. Op 13 november 2017 neemt de gemachtigde een verwijderingsmaatregel, met name een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: N.(...)

voornaam: I.(...)

geboortedatum: 01.05.1995

geboorteplaats: Comilla

nationaliteit: Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 31.01.2013 (13qq van 25.01.2013), op 01.07.2013 (13qq van 25.06.2013), op 31.01.2017 (13qq van 26.01.2017) en op 16.08.2017.

Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2) om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene diende op 15.07.2011 een asielaanvraag in. De asielaanvraag van betrokkene werd geweigerd door het CGVS op 15.01.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 31.01.2013 per aangetekend schrijven een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.01.2013) geldig 30 dagen. Na een schorsend beroep werd betrokkenes asielaanvraag definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 19.06.2013. Betrokkene ontving vervolgens op 01.07.2013 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 25.06.2013) geldig 30 dagen.

Betrokkene diende op 29.11.2016 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag werd op 17.01.2017 afgesloten met een weigering tot inoverwegingname door het CGVS. Betrokkene ontving vervolgens op 31.01.2017 per aangetekend schrijven opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 26.01.2017) geldig 15 dagen.

Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Op 19.04.2017 deed betrokkene vervolgens te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw (N. K., geboren op 10.12.1990). Op 14.09.2017 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 22.08.2017) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Op 16.08.2017 werd aan betrokkene een bevel betekend om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen.

Betrokkene werd daarbij door de politie van Antwerpen aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Het tegen de bevelen van 26.01.2017 en van 16.08.2017 ingediende beroepen bij de RVV hebben geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Bangladesh wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 31.01.2013 (13qq van 25.01.2013), op 01.07.2013 (13qq van 25.06.2013), op 31.01.2017 (13qq van 26.01.2017) en op 16.08.2017. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een afgewezen verblijfsaanvraag, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken. Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat vooraf gaat, toegekend.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden; Bangladesh.”

1.13. Op 13 november 2017 neemt de gemachtigde tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam : N.(...)

voornaam : I.(...)

geboortedatum : 01.05.1995

geboorteplaats : Comilla

nationaliteit : Bangladesh

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 31.01.2013 (13qq van 25.01.2013), op 01.07.2013 (13qq van 25.06.2013), op 31.01.2017 (13qq van 26.01.2017) en op 16.08.2017.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de politie van Antwerpen aan de hand van een SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

De asielaanvragen, (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Op 19.04.2017 deed betrokkene vervolgens te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw (N. K.(...), geboren op 10.12.1990). Op 14.09.2017 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 22.08.2017) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte deze keer een samenwoning te laten registreren die evenmin gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van registratie van samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien werd betrokkene door de politie van Antwerpen aan de hand van SEFOR brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied.

De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

1.14. Verzoeker is vastgehouden met het oog op verwijdering.

2. Over de procedure.

De Raad merkt op dat, zoals supra in punt 1.14. werd aangegeven, verzoeker heden het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en stelt tevens vast dat in de mate dat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, de verwerende partij het dringend karakter van onderhavige vordering niet betwist.

Bovendien stelt de Raad vast dat evenmin wordt betwist dat onderhavige vordering prima facie ingediend werd met inachtneming van de termijnen die voortvloeien uit een samenlezing van de artikelen 39/82, § 4, tweede lid, en 39/57, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De Raad verwijst naar de vaststellingen supra onder titel “2. Over de procedure”, waaruit blijkt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3.3.1.2. Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de

vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. De bestreden beslissing bevat *in casu* een motivering in recht en in feite.

De beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, steunt op artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij wordt in feite vastgesteld dat verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum. Deze vaststelling wordt betwist of weerlegd, en vindt steun in het administratief dossier.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 4°, van de Vreemdelingenwet, wordt verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toegestaan omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die werden betekend op 31 januari 2013, 1 juli 2013, 31 januari 2017 en op 16 augustus 2017. Deze vaststelling wordt betwist of weerlegd, en vindt steun in het administratief dossier.

Tenslotte wordt met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de Vreemdelingenwet besloten dat het noodzakelijk is om verzoeker zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden waarbij wordt verwezen naar dezelfde feitelijke elementen als reeds *supra* uiteengezet en omstandig wordt gemotiveerd omtrent verzoekers asielaanvragen, artikel 3 van het EVRM, artikel 8 van het EVRM en de lopende beroepsprocedures bij de Raad.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.3.2.2. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het kernbetoog van verzoeker is dat de verwerende partij *"wel een magere poging heeft ondernomen om in de bestreden beslissing rekening te houden met zijn familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM maar dat ze bij haar motivering op ernstige wijze in gebreke blijft"*. Hij meent dat de verweerder zich beperkt tot *"het stellen dat verzoeker niet over de vereiste documenten beschikt, geen gevolg heeft gegeven aan vorige bevelen om het grondgebied te verlaten"*.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden bijgetreden. Immers wordt in de bestreden beslissing omtrent zijn voorgehouden relatie als volgt gemotiveerd:

"Op 19.04.2017 deed betrokkene vervolgens te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw (N. K., geboren op 10.12.1990). Op 14.09.2017 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 22.08.2017) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een samenwoning te laten registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht."

Hieruit blijkt afdoende dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing wel een onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijk gezins- en familieleven. Hij heeft daarbij rekening gehouden met alle stukken in het administratief dossier zoals deze voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, met name de weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Antwerpen van 14 september 2017 om de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

Uit het administratief dossier blijkt dat de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand is gestoeld op artikel 1476^{quater} van het Burgerlijk Wetboek dat bepaalt: *“De ambtenaar van de burgerlijke stand weigert melding te maken van de verklaring van wettelijke samenwoning indien hij vaststelt dat de verklaring betrekking heeft op een in de artikelen 1476bis en 1476ter bedoelde situatie.”*

Artikel 1476bis van het Burgerlijk Wetboek luidt: *“Er is geen wettelijke samenwoning wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel gericht is op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.”*

In casu weigerde de ambtenaar van de burgerlijke stand de verklaring van wettelijke samenwoning te registreren in de bevolkingsregisters nadat uit onderzoek was gebleken dat deze verklaring enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel. Deze weigering is gestoeld, zo blijkt uit de stukken van het administratief dossier, op de interviews door de dienst Schijn- en Afgedwongen Relaties van de stad Antwerpen op 24 mei 2017 alsook op het negatief advies van de procureur des Konings van het parket te Antwerpen van 22 augustus 2017 waaraan politieverhoren op 10 augustus 2017 zijn voorafgegaan.

Het gegeven dat de gemachtigde zich voor zijn eigen beoordeling van het voorgehouden familie- en gezinsleven van verzoeker baseert op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 14 september 2017, leidt op zich niet tot de vaststelling dat hij geen eigen afweging heeft gemaakt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing aldus niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

Gelet op de uitgebreid gemotiveerde weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand, gebaseerd op een omstandig negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven.

Het gegeven dat verzoeker en mevrouw N.K. samenwonen en dat verzoeker op de dag van de thans bestreden beslissing *“van zijn bed werd gelicht bij zijn partner thuis”*, doet geen afbreuk aan de duidelijke voormelde tegenindicatie. Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen duurzame verbintenis tussen partners aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat verweerder dit gegeven niet heeft beschouwd als een concrete indicatie van een reëel gezinsleven dat in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet de afgifte van de bestreden beslissing verhindert.

Ook middels de verwijzing naar het beroep dat werd aangetekend tegen de weigering van registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning bij de familierechtbank, toont de verzoeker, gelet op het grondig onderzoek waaruit een schijnsamenwoning bleek, niet aan dat hij een duurzame verbintenis als partner met mevrouw N.K. heeft. Verweerder kon op kennelijke redelijke wijze oordelen dat dit gegeven in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich de afgifte van de bestreden beslissing niet verhindert. Waar verzoeker stelt dat de beslissing van de ambtenaar van burgerlijke stand manifest onjuist is, merkt de Raad op dat deze beslissing wettig is tot een andersluidend oordeel van de familierechtbank en de verweerder er dan ook in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening mee mocht houden.

Voorts merkt de Raad op dat zulk beroep geen invloed heeft op de onregelmatige verblijfssituatie van verzoeker en geen schorsende werking kent die de uitvoerbaarheid van onderhavig bevel verhindert. Vorderingen die betrekking hebben op de wettelijke samenwoning zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, ressorteren niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek een persoonlijke verschijning verplicht is. Verzoeker toont niet aan dat hij zich niet door zijn raadsman kan laten vertegenwoordigen noch dat zijn beroep niet zal worden behandeld op grond van het loutere feit dat hij zich door zijn raadsman laat vertegenwoordigen. In de nota wijst verweerder ook nog op de mogelijkheid, mocht de familierechtbank alsnog zijn persoonlijke verschijning vorderen, om voor deze doeleinden een visum aan te vragen. Mocht de procedure bij de familierechtbank ertoe leiden dat de samenwoning alsnog geregistreerd mag worden, dan staat het verzoeker verder vrij om bij de voor hem bevoegde Belgische vertegenwoordiging een visumaanvraag in te dienen op grond van deze geregistreerde samenwoning.

Waar verzoeker verwijst naar de ingediende asielaanvragen, de negatieve asielbeslissingen en de beroepen die hiertegen werden ingediend en nog hangende zouden zijn, merkt de Raad op dat uit de

gegevens waarover hij beschikt niet blijkt dat er asielberoepen hangende zouden zijn met schorsende werking, zoals tevens aangegeven in voorafgaande feiten uiteenzetting onder punt 1. Evenmin toont verzoeker dit aan.

Voorts kan worden verwezen naar wat wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing: *“Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij zijn verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.”*

De Raad stelt vast verzoeker geen enkel concreet element inbrengt tegen deze beoordeling die door verweerder werd gemaakt in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker heeft nog wel beroepen hangende tegen de bevelen betekend op 31 januari 2017 en 16 augustus 2017, maar in de bestreden beslissingen wordt terecht opgemerkt dat deze beroepen geen schorsende werking hebben en dat *“De omstandigheid dat de terugleiding naar Bangladesh wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.”*

Verzoeker wijst tenslotte nog op zijn sociale en economisch leven dat hij heeft opgebouwd in België en uit kritiek op het feit dat daarover met geen woord wordt gerept in de bestreden beslissing.

Zoals reeds vastgesteld bevat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke gegevens waarop ze is gegrond. Verder bevat de bestreden beslissing een motivering ten aanzien van elementen die in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voor verzoeker relevant worden geacht, zoals het voorgehouden familie- en gezinsleven.

Het sociale en economische leven van verzoeker is geen element waarmee verweerder in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet houden of over moet motiveren. Uit de bestreden beslissing blijkt voorts zeer duidelijk dat verweerder zwaar tilt aan het gegeven dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en de verblijfsreglementering niet respecteert terwijl hij op 16 augustus 2017 aan de hand van een SEFOR brochure werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig verrek. Verweerder stelt dan ook vast dat: *“Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Hij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.”* In die zin kan worden verwezen naar wat verweerder in zijn nota stelt, met name dat het voorgehouden sociale en economische leven van verzoeker werd opgebouwd tijdens illegaal verblijf. Verzoeker toont niet aan dat hij hieruit enig recht kan putten dat de afgifte van de bestreden beslissing verhindert.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat de motieven van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig zijn en volstaan om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt op het eerste gezicht niet aangetoond.

Inzoverre verzoeker ook de materiële motiveringsplicht geschonden acht, stelt de Raad vast dat uit het wat hierboven is besproken niet blijkt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid, noch is gestoeld met miskennis van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verder toont verzoeker niet aan dat bestreden beslissing -in het licht van de elementen in het administratief dossier en in het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op kennelijke onredelijke wijze tot stand is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt op eerste gezicht niet. Tenslotte blijkt evenmin op het eerste gezicht dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet werd miskend. De stukken die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift laten niet toe tot een andere besluit te komen.

Het eerste middel is niet ernstig.

3.3.2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Na een theoretisch betoog, herhaalt verzoeker dat hij al geruime tijd een gezin vormt met mevrouw N.K. en dat de stukken uit het dossier dit zeer duidelijk aantonen. Hij verwijst tevens naar de uitgebreide stukkenbundel die bij het verzoekschrift wordt gevoegd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet. Dit is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familieleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk. Ook een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners kan onder het begrip “gezinsleven” vallen (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94; EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64)

Zoals eerder uiteengezet, kon de verweerder zich, in het kader van zijn onderzoek op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, baseren op de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand die wordt geacht wettig te zijn tot andersluidend oordeel van de familierechtbank, zonder dat bijkomend onderzoek nodig was.

Daar op het moment van de bestreden beslissing een omstandige gemotiveerde beslissing voorlag tot weigering van registratie van de wettelijke samenwoning nadat was vastgesteld dat deze niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht, gebaseerd op een omstandig negatief advies van het parket, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de verweerder vervolgens besluit dat deze weigering een contra-indicatie vormt voor het vaststellen van het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat geconcludeerd kan worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Immers, de weigering van de ambtenaar van burgerlijke stand raakt aan de kern van wat als een beschermenswaardig gezinsleven wordt beschouwd in de zin van artikel 8 van het EVRM, met name een stabiele en oprechte de facto relatie tussen partners. Waar het EHRM een huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd als een beschermenswaardig gezinsleven beschouwt dat valt binnen de werkingssfeer van artikel 8 van het EVRM (‘lawful and genuine marriage’, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62), kan naar analogie diezelfde vereiste van “oprechtheid” worden gesteld voor een de facto relatie.

Waar verzoeker middels de voorlegging van een uitgebreide stukkenbundel aangeeft dat hij een andere mening is toegedaan en tracht aan te tonen dat verweerder geen degelijk onderzoek heeft gedaan naar het voorgehouden gezinsleven, merkt de Raad op dat dit niet wegneemt dat er heden nog steeds een beslissing voorligt van de ambtenaar van de burgerlijke stand waarbij verzoekers relatie wordt bestempeld als een schijnsamenwoning en die wordt geacht wettig te zijn tot dat de familierechtbank er anders over oordeelt.

Nu de wettelijke samenwoning niet wordt geregistreerd omdat na onderzoek is vastgesteld dat de intentie van verzoeker kennelijk enkel gericht is op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel en niet op het aangaan van een duurzame verbintenis, blijkt dan ook niet dat er sprake is van een stabiele en oprechte de facto partnerrelatie dat als beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden beschouwd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is niet ernstig.

3.3.2.4. De twee middelen zijn in geen van hun onderdelen ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Over de vordering tot schorsing in zoverre gericht tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies).

4.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.1.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

4.1.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.1.2.1. De verzoeker toont niet aan dat *in casu* een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. In zijn verzoekschrift voert verzoeker aan dat hij vastgehouden is met oog op verwijdering en het dus vast staat dat het indienen van een gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

De summiere uiteenzetting in het verzoekschrift inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft voornamelijk betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel concreet gegeven aanbrengt waaruit blijkt dat zijn onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de Vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In deze omstandigheden is dan ook niet aangetoond dat de uiterst dringende behandeling van de vordering tegen dit inreisverbod zich opdringt. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in zoverre gericht tegen het bestreden inreisverbod dient dan ook te worden verworpen nu niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES